

Eva Baltasar

ANIMALS D'HIVERN

*Premi de poesia Sant Cugat
a la memòria de Gabriel Ferrater*

edicions
62

EVA BALTASAR

ANIMALS
D'HIVERN

CATORZÈ PREMI DE POESIA SANT CUGAT
A LA MEMÒRIA DE GABRIEL FERRATER

Edicions 62

El premi de poesia Sant Cugat a la memòria de Gabriel Ferrater
l'organitzen l'Ajuntament de Sant Cugat, la Comissió Ciutadana
Gabriel Ferrater i Edicions 62.

En la catorzena convocatòria del premi, el jurat —format per
Jordi Cornudella, Xavier Folch, Empar Moliner,
Marta Pessarrodona i Marc Romera— va premiar l'obra
Animals d'hivern, d'Eva Baltasar.

Primera edició: maig del 2016

© Eva Baltasar i Sardà, 2016

Disseny de la coberta: Albert i Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Av. Diagonal, 662-664 - 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Àtona Víctor Igual, s.l.
Impressió: Liberduplex
ISBN: 978-84-297-7500-6
Dipòsit legal: B-8.319-2016

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

ANIMALS D'HIVERN

Recorreguts, 15 — L'àpat, 16 — Capacitat, 17 — Àrtic, 18 — Òpal, 19 — Exposició, 20 — Fira, 21 — Eclosió, 22 — National Geographic, 23 — Solidesa, 24 — Procés biològic, 25 — Amfitriona, 26 — Imprescindible, 27 — Emboscada, 28 — Substrat, 29 — Conseqüències, 30 — Colorado, 31 — Presència, 32 — Vida subterrània, 33 — Dinàmica, 34

CANÒDROM

L'entorn del cròtal, 39 — Sòcol, 41 — Termodinàmica, 44 — El número set, 47 — Prospeccions, 50 — Alimentant ocells, 51 — Collar, 53 — Omega, 55 — Jardins John Lennon, 56 — Paradís, 58

L'ÀPAT

L'origen també és un lloc humit
ple de petites lletres lluents, els meus insectes
de closques cruixents i negres. Us l'ofereixo.
M'he incorporat joies de llum i un ull de safrà
en un indret estratègic. Els vostres barrets,
tundra amenaçant, són la qualitat dels bons hostes.
Entreu: la vida sovint adopta la meva aparença,
el meu cos és més segur que un abordatge
i alguna cosa tendra encara es mou a cada plat.
Compartir aquest àpat us farà més dignes.
No ho noteu? Hi ha cabells que ja us tornen a créixer.

CAPACITAT

Romandre en el trànsit. Aquesta és la tasca del poeta.
Les cames adopten la senzillesa de les potes
i s'aquieten com mobles, estàtiques i tèbies.
Sostenen tot un cos ple d'estris útils: els òrgans,
collecció fascinant que evoca continents,
amb el seu nom encadenat en versaleta al meu cognom
i un alè intern de càmfora o encens.
Em sobra espai. Ressonno com una basílica ambulant.
En cada os se m'hi agenollen corrues idèntiques de gent.
Em resen. Semblen erugues digerint la seva pròpia carn.
I tanmateix instauren certa pau.
El tot és l'espai on hi cap la resta. Sóc jo, purament.
Mantinc un ordre intern. La meva essència és una dona
aïllada pel vernís. Les mans les mou només el vent
i aquesta calligrafia és un caprici, obscur i transitori,
que m'ha obligat a fer l'entorn.

ÀRTIC

Els animals poc comuns són éssers poètics
i sovint aquàtics. Transparències invidents.
Qui ens podria consolar millor?
Constrets a l'àmbit insòlit de la llibertat,
respirem com ells i movem tentacles,
extremitats que no sabem diferenciar dels cabells.
Les cares lletges són un ensenyament
i l'amor se circumscriu a les coses bones
que ens van passar quan érem uns infants.

ÒPAL

Segueixo el curs de la matèria líquida.

La fredor és una pedra que es trenca i que batega
al damunt d'una pedra molt més grossa i compacta.
No sóc jo ni el meu entorn, sinó un glòbul anterior,
la seva misteriosa lent de contacte.

La mort, no concretada en un procés, és la serp
mimetitzada en una branca, la més voluptuosa.

El seu cap instruït, òpal de llum que ens emmiralla,
fa caure un aliment predigerit en boques que badem
com flors, de simple exposició a una altra llum,
molt més llunyana, sí, però encara més intensa.

A aquesta nutritiva pulcritud devem la nostra minsa,
humana obediència. Les seves dents, malgrat la corrupció,
segueixen sent tan dures i tan blanques.

EXPOSICIÓ

Palmell i palmell. Tot els és proper, res aliè.
Nosaltres mateixos comprenem el camí i el caminant.
Hi ha un món de paper que crema i substrats
plens d'éssers horitzontals que mengen.
Quan ens abandonem ens és més fàcil reconèixer
el nostre cos petit, en un punt molt concret.
Vosaltres, aquest llibre, la vostra versemblança,
tot forma part de la fotografia.
Diguem *Lluís* i allarguem la *i* i el seu accent.
Ha arribat l'hora d'alentir, fins i tot, les aparences.

FIRA

Em sosté, aquesta degeneració. El molinet. El cotó de sucre.
Pomes llampants inassequibles com cotxes de bombers,
cossos mundials decapitats o pits vermells, tan desitjables.
Duc a la mà la fitxa groga, que estrenyo com la vida
concentrada
en animals petits de gàbia, aquella que depèn de crueltats
encara no del tot ben gestionades. Aixeco els ulls.
Aus perifèriques em mostren les zones de pietat més
vulnerables,
globus alliberats en aquest cel que l'home gras dels cavallets
castiga
amb la maldat letal que el seu cos fosc i els seus ulls vius
projecten.
M'horroritza, aquesta gran papada on creixen males herbes,
aquest món absolut i digestiu que gronxa com un fill, la seva
tomba.
Hi ha molts infants com jo, vestits com jo de blanc i negre.
En realitat, no són infants, sinó un oblit darrere un altre.
La negació. Ni tan sols la voluntat, lleugera com panteres.